

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Αφανείς ήρωες της λευκής φυλής

Μέρος 3

William Dudley Pelley

Στο προφητικό μυθιστόρημά του, 1984, ο Τζορτζ Όργουελ οραματίστηκε το είδος της κοινωνίας στην οποία εξελίσσεται γρήγορα η Αμερική. Ένα σύνθημα εκείνης της "μελλοντικής" εποχής ήταν: "Όποιος ελέγχει το παρόν, ελέγχει το παρελθόν, όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το μέλλον". Μέρος αυτού του ελέγχου του μυαλού υποβοηθήθηκε από την Τρύπα της Μνήμης. Ήταν ένας αποτεφρωτήρας στον οποίο ρίχνονταν κάθε πληροφορία για το παρελθόν που θεωρούνταν επιζήμια για το Σύστημα του Μεγάλου Αδελφού. Για να καταδείξουμε πόσο πολύ το ελεγχόμενο από τους Εβραίους κατεστημένο στη χώρα μας μοιάζει με αυτό του 1984, παρουσιάζουμε την ιστορία του William Dudley Pelley.

Αν και ηγέτης ενός μαζικού κινήματος που απασχόλησε τα πρωτοσέλιδα καθ' όλη τη δεκαετία του 1930, το όνομά του είναι σήμερα εντελώς άγνωστο, εκτός από μια χούφτα ερευνητών. Εκτός από σπάνιες, φευγαλέες αναφορές σε αυτόν σε μερικές ιστορίες της εποχής της ύφεσης, δεν υπάρχουν βιβλία για τη δραματική ζωή του- ούτε καν άρθρα σε εφημερίδες ή περιοδικά. Η φωτογραφία του δεν μπορεί να βρεθεί έξω από τις σελίδες της *Νέας Τάξης*, ούτε φωτογραφίες των δεκάδων χιλιάδων οπαδών του, παρόλο που τόσο η εικόνα του όσο και η δική τους κυριαρχούσαν στα δελτία ειδήσεων και τις εκδόσεις της εποχής. Οι ομιλίες του είναι δυσεύρετες, παρόλο που ακούστηκαν από εκατομμύρια ανθρώπους,

μερικές φορές σε ραδιοφωνικές εκπομπές σε εθνικό επίπεδο. Προσέλκυσε τη φιλία θρυλικών ηρώων όπως ο Τσαρλς Λίντμπεργκ και το μίσος θρυλικών αχρείων όπως ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ. Ο Σινκλέρ Λιούις έγραψε ένα ολοκληρωμένο μυθιστόρημα, το *It can't happen Here*, βασισμένο στη ζωή του. Μαζί με τα έργα του Theodore Dreiser, του H.L. Mencken, του F. Scott Fitzgerald και άλλων φωστήρων της δεκαετίας του 1920, τα βιβλία του μπήκαν στα προγράμματα σπουδών των κολεγίων και αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος της σύγχρονης αμερικανικής λογοτεχνίας. Ωστόσο, κανένα μάθημα σπουδαιών βιβλίων σε κολέγιο δεν περιλαμβάνει σήμερα κανέναν από τους τίτλους του. Υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους δημιουργούς του βωβού κινηματογράφου, συγγραφέας κλασικών κινηματογραφικών έργων όπως ο *Καμπούρης της Παναγίας των Παρισίων*. Παρά την αδιαμφισβήτητη επίδραση του ανθρώπου στην εποχή του, το όνομά του έχει εξαλειφθεί επιμελώς από τη σύγχρονη ιστορία, τα βιβλία του (χειρότερα από απαγορευμένα ή καμένα) δεν έχουν εκδοθεί, τα πολιτικά του επιτεύγματα έχουν περάσει στη λήθη.

Προσπαθώντας να ερευνήσω το υλικό για το άρθρο αυτό, μετά από μήνες έρευνας, έμαθα ότι η μόνη βιογραφία του γράφτηκε πριν από δεκαοκτώ χρόνια, μια σκοτεινή πανεπιστημιακή διατριβή από έναν εχθρικό μεταπτυχιακό φοιτητή. Κάποια διάσπαρτα θραύσματα πρόσθετων στοιχείων προήλθαν από φωτοτυπίες των ίδιων των λιμνάζουσων δημοσιεύσεων του Pelley, μέσω σκονισμένων αρχείων βιβλιοθηκών. Τα πάντα γι' αυτόν έχουν πεταχτεί σε μια γνήσια Τρύπα Μνήμης, όχι λιγότερο σχολαστική στην καταστροφή της, αλλά πολύ πιο πραγματική από το μοντέλο του Όργουελ. Ο Εβραίος Μεγάλος Αδελφός που σβήνει κάθε πληροφορία για τον William Dudley Pelley είναι ο ίδιος ελεγκτής του παρελθόντος που φροντίζει να υπάρχουν άφθονα σχολικά βιβλία και ψευδο-ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση και τον κινηματογράφο που εξυμνούν το "μεγαλείο" του Martin Luther King, Jr. ή του Malcolm X. Τι θα μπορούσε να έχει κάνει ο Pelley που να χτύπησε τόσο πολύ την καρδιά του Κοσσέρικου Συστήματος που πυροδότησε μια τόσο ολοκληρωμένη προσπάθεια να σβηστεί κάθε γνώση της ύπαρξής του από την αμερικανική συνείδηση;

Τρόμος στη Ρωσία

Ο William Dudley Pelley γεννήθηκε στο Lynn της Μασαχουσέτης, στις 12 Μαρτίου 1890, σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας. Το μόνο που θυμόταν από την παιδική του ηλικία ήταν ότι ήταν "μονίμως πεινασμένος και άθλια ντυμένος". Σε αντίθεση με τους απολογητές της αδεξιότητας των νέγων, οι αντιξοότητες δεν

απέτρεψαν τον νεαρό Γουίλιαμ από το να κάνει κάτι από τη ζωή του. Γι' αυτόν, η ανέχεια δεν ήταν δικαιολογία για τεμπελιά και αποτυχία, αλλά καταλύτης για βελτίωση. Ακόμα στην εφηβεία του, βρήκε ταπεινή δουλειά σε ένα εργοστάσιο χαρτομάντιλων, όπου δούλευε πολλές, κουραστικές ώρες για πολύ λίγα χρήματα. Αλλά αποταμίευε τις δεκάρες του και μορφωνόταν διαβάζοντας σε κάθε ευκαιρία. Το διάβασμα ήταν το μοναδικό του πάθος και η μόνη του διέξοδος από τη αγγαρεία και την υλική εξαθλίωση της εφηβείας του. Αγαπούσε ιδιαίτερα τους κλασικούς αμερικανούς συγγραφείς Φου, Έμερσον, Ο' Χένρι κ.λπ. - και ονειρευόταν να γίνει συγγραφέας. Μέχρι το 18ο έτος της φοίτησής του, ήταν μορφωμένος καλύτερα από τους περισσότερους αποφοίτους κολεγίου και άρχισε να πραγματοποιεί το όνειρό του, όταν προσλήφθηκε ως νεαρός δημοσιογράφος στην εφημερίδα *Homestead* του Σπρίνγκφιλντ. Παρόλο που το εισόδημά του ήταν ελάχιστα καλύτερο από τους μισθούς του στο εργοστάσιο χαρτομάντιλων, παντρεύτηκε το 1911 και ευλογήθηκε με ένα κοριτσάκι τον επόμενο χρόνο. Ωστόσο, πέθανε γύρω στα τρία της γενέθλια. Παρά τη "φοβερή θλίψη" του, ή εξαιτίας της, δούλεψε πιο σκληρά από ποτέ στην τέχνη του, η φήμη του ως δημοσιογράφου με εξαιρετικές περιγραφικές ικανότητες μεγάλωσε και, για πρώτη φορά στη ζωή του, ήταν οικονομικά άνετος. Τα επόμενα χρόνια, τα κύρια άρθρα του σε εθνικά γνωστά περιοδικά όπως τα *Red Book*, *Colliers* και *The Saturday Evening Post* θαυμάστηκαν από εκατομμύρια αναγνώστες.

Μέχρι το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, το κύρος του Pelley ήταν τέτοιο που ο εκδότης του τον ανέθεσε ως ξένο ανταποκριτή σε αποστολή στην Ανατολική Ευρώπη. Με ένα γενναιόδωρο λογαριασμό εξόδων και τον διπλωματικό βαθμό του "προξενικού αγγελιοφόρου" που του παραχωρήθηκε από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, αναχώρησε για τη Ρωσία στις αρχές του 1918. Για τον ίδιο, η αποστολή του ήταν μια διασκεδαστική περιπέτεια, μια καλοπληρωμένη φάρσα και μια ευκαιρία να κάνει διακοπές στο εξωτερικό. Αποδείχθηκε ότι ήταν κάτι πολύ περισσότερο. Μέχρι το μοιραίο ταξίδι του, ο Pelley ήταν ένας χαρούμενος, ανερχόμενος συγγραφέας, χωρίς δικές του πραγματικές πεποιθήσεις. Όπως θυμόταν χρόνια αργότερα, η εμπειρία αυτή τον μεταμόρφωσε "από έναν απροσδιόριστο συγγραφέα σε έναν βλοσυρό σταυροφόρο".

Για δύο χρόνια, διένυσε 8.000 μίλια με τρένο και άλογα μέσω της Σιβηρίας, στην Ουκρανία, στις στέπες της Κεντρικής Ρωσίας, στην Άπω Ανατολή και μέσω της Ασίας στην Ιαπωνία. Μέσα από όλα αυτά τα εκτεταμένα ταξίδια, υπήρξε προσωπικός μάρτυρας της κομμουνιστικής επανάστασης. Είδε αγρότισσες σταυρωμένες στις πόρτες αχυρώνων και μια σχολική αίθουσα στην οποία ο δάσκαλος και όλοι οι μαθητές είχαν χτυπηθεί μέχρι θανάτου, με τα μυαλά τους να

έχουν διασκορπιστεί στον πίνακα. Υπήρχαν ολόκληρα χωριά που ερημώθηκαν από δολοφονίες, με πτώματα να κρέμονται από κάθε φανοστάτη και να πνίγουν τα κοντινά ρέματα. Αυτά τα θύματα σπάνια ήταν στρατιωτικοί ή πολιτικά εμπλεκόμενοι με οποιονδήποτε τρόπο. Ήταν απλοί άνθρωποι, κυρίως αγρότες και εργάτες εργοστασίων. Τέτοια φρικιαστικά θεάματα, που συναντούσε οπουδήποτε περνούσαν οι Κόκκινοι, σχεδόν του αποσυντόνιζαν το μυαλό. Αλλά ήταν τόσο συνηθισμένα, που σταδιακά άρχισε να συνηθίζει τη θάλασσα αίματος μέσα από την οποία ταξίδευε καθημερινά.

Έμαθε από πρώτο χέρι ότι ο κομμουνισμός δεν ήταν μια ιδεολογία, αλλά απλώς η οργάνωση των χειρότερων εγκληματικών στοιχείων με επικεφαλής τους Εβραίους για την καταστροφή της κοινωνίας των εθνών. Αυτό δεν ήταν εικασία. Σχεδόν όλοι οι κομισάριοι που γνώριζε (μερικοί από τους οποίους πήρε συνέντευξη) ήταν Εβραίοι, ενώ η πλειοψηφία των ακτιβιστών τους ήταν κοινοί δολοφόνοι και ανώμαλοι που "απελευθερώθηκαν" από τη φυλακή. Είχαν ως κίνητρο το μίσος, την εξουσία και την εκδίκηση, τίποτε άλλο. Όλα τα συνθήματά τους περί "Ισότητας" και "Ειρήνης" ήταν διαφανή ρουσφέτια για να ξεγελάσουν τους απερίσκεπτους φιλελεύθερους ανάμεσα στον ρωσικό λαό, τα θύματά τους. Μεθυσμένοι από την επιτυχία, οι Εβραίοι καυχόντουσαν ανοιχτά για τα σχέδιά τους για παγκόσμια κατάκτηση υποδαυλίζοντας το ίδιο είδος διχασμού σε άλλες εθνικιστικές χώρες. Είπαν στον Pelley ότι η Ρωσία ήταν απλώς ένα σκαλοπάτι, μια βάση για τη διεθνή ανατροπή. Ακόμη και ο ψεύτικος "κομμουνισμός" τους ήταν εντελώς αναλώσιμος, όπως ακριβώς και οι ίδιοι οι οπαδοί τους, τους οποίους δεν δίσταζαν ποτέ να σφαγιάσουν με το παραμικρό καπρίτσιο. Ο μακροπρόθεσμος στόχος τους ήταν μια μονοκοσμική κυβέρνηση, στην οποία οι εθνικοί θα γίνονταν πρόθυμοι σκλάβοι, τροφοδοτώντας μια διεθνή οικονομία με την ευφυΐα και την εργασία τους, ενώ οι Εβραίοι θα κυριαρχούσαν σε όλες τις σημαντικές θέσεις εξουσίας. "Μετά τη Ρωσία", χαμογέλασε ένας λιγδιάρης κομισάριος στον Pelley, "μετά η Ευρώπη και αργότερα η Αμερική"!

"Ζήτω το Χόλιγουντ!"

Πριν από την πολιτική του αφύπνιση στο εξωτερικό, δεν γνώριζε τίποτα για τους Εβραίους, δεν άκουσε ποτέ να συζητούν γι' αυτούς στο σπίτι του όταν μεγάλωνε και, το πολύ-πολύ, τους θεωρούσε μόνο ως μέλη μιας μη χριστιανικής θρησκείας. Επιστρέφοντας στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλαγμένος και κλονισμένος, ο Pelley έκανε την αναφορά του στον αντιπρόσωπο Louis F. McFadden της Πενσυλβάνια το 1920. Ο πολιτικός θορυβήθηκε τόσο πολύ από αυτά που άκουσε, που διάβασε

προσωπικά δυνατά τα *Πρωτόκολλα των Μαθημένων Σοφών της Σιών* στο βήμα του Κογκρέσου, εισάγοντας επίσημα αυτό το ζωτικής σημασίας έγγραφο στα *πρακτικά του Κογκρέσου*. (Τα Πρωτόκολλα αντιπροσωπεύουν μια ατζέντα για την ανάδειξη των Εβραίων ηγετών σε θέσεις πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας επί της εθνικής κοινωνίας. Αναμενόμενα καταδικασμένα ως απατηλά από υστερικούς Εβραίους, τα Πρωτόκολλα επαληθεύτηκαν μόλις το 1984, όταν το δημοφιλές βιβλίο των Lincoln και Bladgett για το θρύλο του Δισκοπότηρου, *Holy Blood - Holy Grail*, τεκμηρίωσε τις ιστορικές τους ρίζες). Αμέσως μετά, ο Pelley συστήθηκε σε έναν αξιωματούχο του Υπουργείου Δικαιοσύνης και στον Robert Sharpe, επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Του είπαν ότι οι εμπειρίες του επιβεβαιώνονταν πλήρως από τους άφθονους φακέλους τους σχετικά με την εβραϊκή αναταραχή στη Ρωσία και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το γεγονός ότι αυτοί οι κυβερνητικοί άνδρες ήταν τόσο ειλικρινείς είναι μια αποκαλυπτική ένδειξη για το πόση πολιτική δύναμη έχουν συσσωρεύσει οι Εβραίοι τα τελευταία 75 χρόνια- σήμερα είναι εντελώς αδιανόητο ότι οποιοσδήποτε Αμερικανός πολιτικός θα μπορούσε έστω και να υπαινιχθεί ότι ασκεί κριτική στην εβραϊκή απειλή.

Τίποτα δεν φαινόταν να μπορεί να σταματήσει "το ιστορικό αναπόφευκτο" του κοσμικού ενός κόσμου που υποσχέθηκε ο Καρλ Μαρξ. Ο Pelley επέστρεψε στο σπίτι του στο Βερμόντ και προσπάθησε να ξεχάσει το "λουτρό της φρίκης" που ήξερε ότι τύλιγε σιγά σιγά τον πολιτισμό. Ένωθε ανήσυχος και απογοητευμένος και έγινε αβίωτος, τόσο πολύ, ώστε χώρισε με τη γυναίκα του. Ήταν η "Roaring Twenties", όταν οι Αμερικανοί είχαν πιαστεί από τον ηδονισμό της μεταπολεμικής ευημερίας. Οι άνθρωποι ζούσαν για την ευχαρίστηση και άφηναν τα σοβαρά προβλήματα να φροντίζουν τον εαυτό τους. Και ο Felly δεν ήταν απρόσβλητος από το πνεύμα της εποχής του. Προσπαθώντας να ξεφύγει από τη συνείδησή του, κατέφυγε στο Χόλιγουντ της Καλιφόρνιας, όπου η φήμη του ως συγγραφέα προηγήθηκε και προσλήφθηκε ως σεναριογράφος στην M.G.M. και στα στούντιο της Universal. Εργάστηκε με μανία, ετοιμάζοντας σενάρια για τις κορυφαίες κινηματογραφικές ταινίες της εποχής. Έγραψε ακόμη και το σενάριο μιας κινηματογραφικής εκδοχής του δικού του διηγήματος, *The Shock*, το οποίο σημείωσε άμεση επιτυχία. Η δουλειά του ήταν τόσο υψηλού επιπέδου, που σύντομα έγινε ένας από τους πιο σεβαστούς και ακριβοπληρωμένους σεναριογράφους στο Χόλιγουντ. Σύμφωνα με τα λόγια του βιογράφου του, τα αξιοσέβαστα θεατρικά του έργα για τον κορυφαίο ηθοποιό της βωβής οθόνης "βοήθησαν να εδραιωθεί η φήμη του Λον Τσάνσι και σφυρηλάτησαν μια φιλία μεταξύ των δύο ανδρών. Εκτός από τον Τσάνσι, διεκδίκησε 1 σταθερή είσοδο' στα σπίτια της Theda Bara, του Chester Conklin και άλλων διάσημων ηθοποιών,

παραγωγών και σκηνοθετών".

Όσο απασχολημένος και αν ήταν με την υψηλή κοινωνία του Χόλιγουντ, ο Pelley βρήκε χρόνο να γράψει μυθιστορήματα που εκτόξευσαν το όνομά του στα υψηλότερα επίπεδα της σύγχρονης αμερικανικής μυθοπλασίας. Τόσο το *The Greater Glory* (που εξυμνεί τις απλές αξίες της ζωής σε μια μικρή πόλη της Νέας Αγγλίας) όσο και το *The Fog* (μια ερωτική ιστορία) έγιναν μπεστ σέλερ και απέσπασαν τις καλύτερες κριτικές. Συγκρίθηκε ευνοϊκά με τον Φ. Σκοτ Φιτζέραλντ και θεωρήθηκε τουλάχιστον ισάξιος του Σινκλέρ Λιούις. Αλλά τα χρήματα και η αναγνώριση δεν του έφεραν εσωτερική γαλήνη. Κατά ειρωνικό τρόπο, αρχικά έφυγε από την πραγματικότητα της Ανατολικής Ακτής για τους μύλους της φαντασίας του Χόλιγουντ, μόνο και μόνο για να βρεθεί στη μέση μιας σε μεγάλο βαθμό εβραϊκής κινηματογραφικής βιομηχανίας που διαστρέβλωνε την τέχνη του κινηματογράφου σε κόσερ προπαγάνδα, η οποία "αποχαυνώνει, αναισθητοποιεί και γενικά εξαπατά" το κοινό. "Ενώ οι Εθνικοί επικεντρώνονταν στη δημιουργικότητα", είπε, "γουνανάδες από τη Second Avenue και παντελονάδες από το Milwaukee άρχισαν να ανοίγουν στούντιο για να φωτογραφίζουν κονσερβοποιημένα δράματα". Ένωθε εσωτερικά ντροπή που είχε οποιαδήποτε σχέση με την ψευδαίσθηση του Χόλιγουντ, καθώς έβλεπε την εβραϊκή σκιά να πέφτει πάνω στη χώρα του, όπως ακριβώς είχε συμβεί και στη Ρωσία.

Στο αποκορύφωμα της επιτυχίας της καριέρας του και της συναισθηματικής του αναταραχής, στις 29 Μαΐου 1928, βρέθηκε ξαφνικά και απροσδόκητα αντιμέτωπος με μια βαθιά συγκινητική προσωπική εμπειρία. Έγραψε γι' αυτήν στο βιβλίο "*Τα επτά λεπτά μου στην αιωνιότητα*," το οποίο πούλησε 90.000 αντίτυπα. Πριν από το 1930, έλαβε περισσότερες από 20.000 επιστολές από τους αναγνώστες του. Παρά τα φαινόμενα] επιτυχίας του φυλλαδίου, ο συγγραφέας αποκάλυψε λίγες λεπτομέρειες σχετικά με την εμπειρία του, πέρα από την επιμονή του ότι τα σύγχρονα γεγονότα των προσωπικά σημαντικών "συμπτώσεων" είναι περιστατικά στη ζωή του καθενός που μας συνδέουν με κάποιο Θείο Σχέδιο. Ποτέ πριν δεν ήταν θρησκευόμενος άνθρωπος, ο Pelley δεν ήταν ο Άγιος Παύλος που χτυπήθηκε από το άλογό του από την ιερή αστραπή του Θεού. Ό,τι κι αν του συνέβη, φαίνεται ότι δεν διέφερε από το όραμα που είχε ο νεαρός Χίτλερ για τη ζωή του, όταν, ως 15χρονος μαθητής στο Λιντς της Αυστρίας, κάτι σε μια παράσταση της μουσικής του Βάγκνερ του έδειξε μια γεύση της μελλοντικής του αποστολής. Τέτοια προσωπικά σημαντικά γεγονότα δεν είναι καθόλου σπάνια, αλλά συνήθως συμβαίνουν σε επαναστατικές προσωπικότητες υψηλού επιπέδου. Σε κάθε περίπτωση, ο Pelley είδε ότι

σπαταλούσε τον χρόνο του "στη νεκρομαντεία του να γυρίζει ταινίες" που γίνονταν όλο και πιο αντιεβραϊκές, και αποφάσισε να αφιερώσει το υπόλοιπο της ζωής του κάνοντας ουσιαστικό έργο, όποιο κι αν ήταν αυτό. Ένωθε ότι ήταν έτοιμος για μεγαλεία, αλλά δεν είχε καμία αίσθηση κατεύθυνσης.

Πάνω απ' όλα, ήθελε να κάνει κάτι αξιόλογο για την άρια φυλή του και τον δυτικό πολιτισμό. Δεν αγνοούσε την Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση που γινόταν στη Γερμανία, αλλά πίστευε ότι δεν ήταν δυνατόν να θριαμβεύσει έναντι της τεράστιας δύναμης του Εβραϊσμού. Θυμόταν πώς ο γλοιώδης κομισάριος στη Ρωσία είχε προφητεύσει ότι η Ευρώπη θα ήταν το επόμενο θύμα. Μελέτησε το *Mein Kampf* και αναρωτήθηκε αν οι αρχές που τόσο ξεκάθαρα περιγράφονται σε αυτό θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Φαινόταν πολύ καλό για να είναι αληθινό. Τον επόμενο χρόνο, η επίπλαστη ευημερία της δεκαετίας του 1920 κατέρρευσε με τη Μεγάλη Ύφεση. Οι Ηνωμένες Πολιτείες χρεοκόπησαν και ο λαός τους γνώρισε για πρώτη φορά τον πραγματικό φόβο. Καθώς εκατομμύρια πικρά απογοητευμένοι Αμερικανοί επέτρεψαν στον εαυτό τους να πέσει θύμα ενός αναδυόμενου κομμουνιστικού κινήματος και των διαφανών ψεμάτων του Φραγκλίνου Ρούσβελτ, ο Πέλεϊ αναγνώρισε με τρόμο ότι το ίδιο μοτίβο μαζικής αναταραχής που έβλεπε στη Ρωσία επαναλαμβανόταν στη χώρα του.

Η γέννηση της *Ασημένιας Λεγεώνας*

Όταν, ωστόσο, ο Αδόλφος Χίτλερ εξελέγη στην εξουσία στις 30 Ιανουαρίου 1933, ο Pelley έμεινε έκπληκτος. Το ακατόρθωτο είχε συμβεί. Τουλάχιστον κάπου στον κόσμο, ένας εθνικός λαός είχε συσπειρωθεί για την υπόθεση της φυλετικής του ύπαρξης. Οι παντοδύναμοι Εβραίοι είχαν τελικά ηττηθεί. Αν οι λευκοί άνδρες μπόρεσαν να σώσουν το λαό τους στη Γερμανία, το ίδιο μπορούσε να γίνει και εδώ. Την επόμενη κιόλας ημέρα, ο Pelley ίδρυσε την *Ασημένια Λεγεώνα*, η οποία θεωρείται από τους περισσότερους ιστορικούς ως η πρώτη γνήσια οργάνωση εθνικοσοσιαλιστικού τύπου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πράγματι, οι ρίζες της *αμερικανογερμανικής Ομοσπονδίας* ανάγονταν δέκα χρόνια νωρίτερα. Αλλά ήταν ουσιαστικά μια αδελφική ομάδα χωρίς πολιτικούς στόχους εκτός, πολύ αργότερα, από τη διατήρηση της ειρήνης μεταξύ της Αμερικής και του Τρίτου Ράιχ. Η *Ασημένια Λεγεώνα* ξεκίνησε ως κάτι εντελώς διαφορετικό. Από την ίδρυσή της, η επιδίωξή της ήταν η απόκτηση πολιτικής εξουσίας, για να γίνει κάποτε η κυβέρνηση των ΗΠΑ και να εγκαθιδρύσει ένα λαϊκό κράτος βασισμένο στα θεμελιώδη του *Mein Kampf*. Πιο σημαντικό ακόμα και από αυτούς τους

προφανείς πολιτικούς και φιλοσοφικούς στόχους, ένα νέο πνεύμα, η δυναμική θέληση της Λευκής Φυλής θα καλούνταν να εμπνεύσει τους Αμερικανούς όπως ποτέ άλλοτε.

Από την αρχή, ωστόσο, ο Pelley βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα σοβαρό δίλημμα: ενώ ήθελε να προσδιορίσει με σαφήνεια την οργάνωσή του ως εθνικοσοσιαλιστική, αγωνιούσε να την κάνει να φαίνεται όσο το δυνατόν πιο αμερικανική. Παρόλο που αγαπούσε το σύμβολο της σβάστικας και κατανοούσε την παναριανή σημασία του, γνώριζε επίσης ότι ήταν πλέον το επίσημο έμβλημα μιας ξένης δύναμης. Δεν επιθυμούσε να δημιουργήσει την εντύπωση ότι ήταν πράκτορας μιας άλλης χώρας. Αντί για τον παλιό αγκυλωτό σταυρό, επέλεξε το γράμμα "L" ως σύμβολο της νέας του οργάνωσης. Ήταν απλό να αναπαραχθεί κάτω από διάφορες συνθήκες και αντιπροσώπευε την Αγάπη για την Άρια Φυλή, την Πίστη στην Αμερικανική Δημοκρατία, την Απελευθέρωση από τον Εβραϊσμό και, φυσικά, την ίδια την *Ασημένια Λεγεώνα*. Σχεδίασε προσωπικά τη σημαία της, μια τετράγωνη, λευκή σημαία με ένα μεγάλο L σε κατακόκκινο χρώμα. Για τα επόμενα εννέα χρόνια, θα την έβλεπαν εκατομμύρια Αμερικανοί, θα τη μετέφεραν σε άγριες οδομαχίες και θα την ύψωναν πάνω από κάθε πολιτεία της Ένωσης.

Αλλά στην αρχή, πέρα από τη δημιουργία του πρώτου συμβόλου, η Pelley δεν ήξερε πραγματικά από πού ή πώς να ξεκινήσει. Τελικά, κατέφυγε στις συγγραφικές του ικανότητες και δημοσίευσε με δικά του έξοδα μια σκανδαλοθηρική εφημερίδα, την *Liberation*. Δημιούργησε αίσθηση, έγινε σχεδόν εν μια νυκτί επιτυχία προσελκύοντας όχι μόνο πολυάριθμους οικονομικούς υποστηρικτές, αλλά και εκφραστικούς συγγραφείς όπως ο ίδιος και αρχικά καμιά δεκαριά, μετά εκατοντάδες και πολύ σύντομα χιλιάδες ανέργους που ανυπομονούσαν να πουλήσουν το έντυπο από τους πλανόδιους. Σε εβραιοποιημένες πόλεις όπως η Νέα Υόρκη ή η Ουάσινγκτον, οι πρώτοι αυτοί ακτιβιστές δέχτηκαν επιθέσεις από κοτζαμπάσηδες όχλους, οπότε ο ίδιος εχθρός που έκανε αναγκαίες τις ταγμάτων εφόδου του Χίτλερ ήταν επίσης υπεύθυνος για την εμφάνιση των *Ασημένιων Πουκάμισων*. Η επιλογή του ονόματος από τον Pelley ήταν μια προφανής αναφορά στα γερμανικά S.S., αλλά η παρουσία τους σε πωλήσεις εφημερίδων και δημόσιες ομιλίες δεν ήταν λιγότερο ζωτικής σημασίας. Σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, τα *Ασημένια Πουκάμισα* έγιναν η *Ασημένια Λεγεώνα*. Η συντριπτική πλειοψηφία των Λεγεωνάριων δεν ήταν σε καμία περίπτωση επαναστάτες της πολυθρόνας, αλλά σκληροί μαχητές του δρόμου από εργοστάσια, γραφεία και πανεπιστημιούπολεις γυμνασίων και κολεγίων. Πολλοί ήταν επίσης πρώην στρατιώτες, προδομένοι βετεράνοι του ψεύτικου "πολέμου για να τελειώσουν όλοι οι πόλεμοι". Διέβλεπαν την εβραϊκή φύση της Ύφεσης και

θεωρούσαν τον F.D.R. ως τον πιο εβραιοποιημένο πρόεδρο που επιβλήθηκε ποτέ στη χώρα. Πάνω απ' όλα, ήθελαν να παραμερίσουν τη φιλελεύθερη-καπιταλιστική-δημοκρατική απάτη και να χτίσουν στη θέση της μια ελεύθερη δημοκρατία ευτυχισμένων πολιτών με βαθιά συνείδηση της φυλετικής τους κληρονομιάς. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, πάσχισαν να οικοδομήσουν ένα πραγματικό πολιτικό κίνημα που θα στόχευε σοβαρά στην ανάδειξη των ηγετών τους στην εξουσία με νόμιμα, συνταγματικά μέσα.

Οι στολές τους αποτελούνταν από ένα καπέλο πανομοιότυπο με αυτό που φορούσαν οι καταγιγιστές του Χίτλερ, μπλε κοτλέ παντελόνι, κολάν, γραβάτα και ασημένιο πουκάμισο με ένα κόκκινο "L" πάνω από την καρδιά. Για να αντισταθμίσουν την ευρωπαϊκή τους εμφάνιση, οι *Ασημένιες Πουκαμίσες* δεν παρέλειπαν ποτέ να υψώνουν τα Αστέρια και τις Ρίγες δίπλα στη σημαία της Λεγεώνας, ενώ ο επίσημος ύμνος τους ήταν ένα φιλο-αριανό κείμενο με το διάσημο εμβατήριο του Εμφυλίου Πολέμου, τον *Ύμνο της Δημοκρατίας στη Μάχη*. "Το ασήμι συμβολίζει την αγνότητα του αγώνα μας", ανακοίνωσε ο Pelley, "και την αγνότητα της Φυλής μας"! Έτσι ξεκίνησε αυτό που ανέφερε ως "ο Μεγάλος Μαραθώνιος", φέρνοντας στο μυαλό του εικόνες από τις Θερμοπύλες - "ο απόλυτος αγώνας για την ύπαρξη μεταξύ της Άριας ανθρωπότητας και του Εβραϊσμού".

Μέχρι το τέλος του 1933, η ανάπτυξη της Λεγεώνας ήταν εκπληκτική. Μονάδες ξεπηδούσαν σε όλη τη χώρα, καθώς ο Pelley διαπίστωσε ότι μιλούσε τόσο εύγλωττα όσο μπορούσε να γράψει. Μέχρι το 1936, ήταν μια εθνικά γνωστή δημόσια προσωπικότητα, η οποία είχε ήδη μιλήσει σε εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες, φοιτητές, νοικοκυρές και, συνήθως, ανέργους σε όλη τη χώρα. Όπως περιέγραψε κάποτε στο *Liberation*: Οι άντρες στις μικρές πόλεις γαλβανίζονται ξαφνικά από τους διαπεραστικούς ήχους των *Silver Bugles* (το όνομα ενός σώματος τυμπάνων και σάλπιγγας της *Ασημένιας Λεγεώνας*). Σήκωσαν το λαιμό τους από τα βιβλιοστάσια και τους τόνους. Οι κυματιστές σημαίες περνούν από τα ομιχλώδη παράθυρα όπου έβλεπαν τον κόσμο με αυξανόμενη σκυθρωπότητα κατά τη διάρκεια αυτής της εξαιρετικά επιτυχημένης Εβραϊκής Ύφεσης. Αναπτύσσονται στα πεζοδρόμια και βλέπουν τα καλύτερα δείγματα του αμερικανικού ανδρισμού να κάνουν κάτι για να ανακουφίσουν τη μαζική δυσαρέσκεια. Θέλουν να παίξουν τον ρόλο τους". Όπως και η αυξανόμενη Λεγεώνα των οπαδών του, όντας εθνικοσοσιαλιστής ακτιβιστής, αισθανόταν "μέρος της ίδιας της ουσίας και της ίνας της σημερινής ιστορίας της χώρας μου". Το μήνυμά του ήταν η απλή αλήθεια: "Η καπιταλιστική δημοκρατία απέτυχε, αλλά από τα σάπια απομεινάρια της παλεύει να γεννηθεί ο τερατώδης απόγονός

της, ο κομμουνισμός. Ο ρωσικός λαός απέτυχε να συντρίψει αυτό το τέρας στη μήτρα του και υπέφερε τρομερά. Το ξέρω, το είδα να συμβαίνει. Το ίδιο συμβαίνει και εδώ. Δεν πρόκειται για έναν αγώνα για τον καπιταλισμό ή τον κομμουνισμό, αλλά μεταξύ του Λευκού Πολιτισμού και του Εβραϊσμού".

Ασημένια πουκάμισα στην πορεία!

Η οργάνωση της *Ασημένιας Λεγεώνας* από τον Pelley ήταν μοναδική. Αν και υπήρχαν μόνιμοι στρατώνες για την εκπαίδευση της *Ασημένιας Λεγεώνας* και τοπικές μονάδες άνθιζαν στις περισσότερες πολιτείες και σε κάθε περιοχή των Ηνωμένων Πολιτειών, δεν υπήρχε κεντρικό κτίριο διοίκησης. Αντ' αυτού, ο Αρχηγός, όπως ήταν ευρέως γνωστός στους οπαδούς του, διοικούσε τη Λεγεώνα από το αυτοκίνητο περιήγησης Ford του. Ποτέ δεν έμενε σε κάποιο μέρος περισσότερο από λίγες εβδομάδες, το πολύ, αλλά ήταν συνεχώς σε κίνηση, ταξιδεύοντας από το ένα αρχηγείο στο άλλο, διοργανώνοντας υπαίθριες συγκεντρώσεις και μαζικές συναντήσεις κατά μήκος του δρόμου. Για την ακρίβεια, χρησιμοποιούσε αρκετά αυτοκίνητα ετησίως, επειδή διανύει το εκπληκτικό ποσό των 20.000 χιλιομέτρων ετησίως. Όπου συνέβαινε να επισκέπτεται εκείνη τη στιγμή ήταν το εθνικό αρχηγείο από το οποίο έκανε όλα τα τηλεφωνήματά του προς τα άλλα αρχηγεία. Αυτή η εξαιρετικά κινητική ηγεσία έδενε τις διάφορες μονάδες πολύ στενά μεταξύ τους και έδινε στον Pelley μια τεράστια κατανόηση των Αμερικανών σε όλα τα επίπεδα, σε όλα τα μέρη της χώρας, ενώ παράλληλα τον καθιστούσε προσωπικά γνωστό πολιτικό σε εκατομμύρια ανθρώπους.

Το σχέδιό του για την επίτευξη της εξουσίας ήταν ανοιχτό και άμεσο: Πρώτον, θα εξοικείωνε τους συμπολίτες του με το πρόγραμμα της *Ασημένιας Λεγεώνας*. Στη συνέχεια, θα έμπαινε στην επόμενη προεδρική κούρσα σε μια πολιτεία μόνο για την εμπειρία που χρειαζόταν ο ίδιος και οι ακτιβιστές του για να κατανοήσουν την πρακτική πολιτική. Με αυτή την εκπαίδευση στην πραγματική ζωή, θα έθετε σοβαρή υποψηφιότητα για τις εθνικές εκλογές του 1940. Αντίστοιχα, η υποστήριξή του ήταν τόσο ευρεία στην Πολιτεία της Ουάσινγκτον, ώστε το όνομά του μπήκε στο προεδρικό ψηφοδέλτιο, χάρη στη σκληρή, πόρτα-πόρτα προεκλογική εργασία των *Ασημένιων Πουκαμίσων*, οι οποίοι συγκέντρωσαν χιλιάδες υπογραφές για τις υπογραφές που κυκλοφορούσαν. (Εδώ, η έρευνά μου πέφτει στο κενό, καθώς δεν μπόρεσα να εντοπίσω καμία πηγή που να περιγράφει την ανταπόκριση των ψηφοφόρων που κέρδισε. Συμπεραίνω ότι πρέπει να ήταν σημαντική, για λόγους που θα γίνουν σύντομα σαφείς.)

Η επαναφορά του F.D.R. στην προεδρία έφερε πιο κοντά τη "σύγκρουση μεταξύ των δυνάμεων του Φωτός και του Σκότους στη γη" - μια προφητεία για τον επερχόμενο πόλεμο κατά του Τρίτου Ράιχ που έκανε ο Pelley στην πρώτη του εθνική ραδιοφωνική ομιλία. Η υποψηφιότητά του για την εκλογή του αύξησε τα μέλη της *Ασημένιας Λεγεώνας κατά* τρεις φορές και κέρδισε μερικές σημαντικές προσωπικότητες, όπως τον George van Horn Moseley, στρατηγό εν αποστρατεία του αμερικανικού στρατού, τον εκπρόσωπο του Κογκρέσου Jacob Thorckelsen, τον Charles A. Lindbergh, Jr. και τον Walt Disney. Όλοι τους παρακολούθησαν τις δημόσιες συγκεντρώσεις του και ορισμένοι μοιράστηκαν το βήμα με τον Αρχηγό. Ήταν βέβαιος ότι, με αυτού του είδους την υποστήριξη υψηλού επιπέδου και την προφανή αποδοχή εκατομμυρίων μέσω των Αμερικανών, η *Ασημένια Λεγεώνα* είχε μπροστά της ένα μεγάλο πεπρωμένο. Όπως έγραψε ο βιογράφος του, "ο Πέλλει προσβλέπει σε έναν Παγκόσμιο Άξονα, με κέντρο μια αρειανοποιημένη Ουάσιγκτον και με ασφάλεια στα δύο άκρα, στο Βερολίνο και το Τόκιο. Όσο η Κίνα ταλαντευόταν στα πρόθυρα να γίνει δορυφόρος του Στάλιν, οι ιαπωνικοί στρατοί στη Μαντζουρία υπερασπίζονταν τον πολιτισμό από το ύπουλο φίδι του κομμουνισμού". Έχοντας ζήσει στην Ιαπωνία για αρκετό καιρό, ο Pelley άρχισε να σέβεται βαθιά τους Ιάπωνες ως το προπύργιο στην Άπω Ανατολή ενάντια στη Σοβιετική Ένωση. Ως εκ τούτου, ήταν τρομοκρατημένος με τις προσπάθειες του Ρούσβελτ να ωθήσει την Ιαπωνία σε έναν καταστροφικό πόλεμο που θα άφηνε ορθάνοιχτη την πόρτα στην κομμουνιστική επέκταση στην Ασία. Ο Αρχηγός αποδείχθηκε και εδώ πάρα πολύ προφητικός, όπως μπορούν να πιστοποιήσουν οι σακατεμένοι Αμερικανοί βετεράνοι της Κορέας και του Βιετνάμ.

Καθώς πλησίαζαν οι προεδρικές εκλογές του 1940, τα *Ασημένια Πουκάμισα*, που είχαν πλέον 100.000 μέλη (Επιτροπή της Βουλής των Αντι-Αμερικανικών Δραστηριοτήτων, Ειδική Επιτροπή, 1939), λαμβάνονταν πολύ σοβαρά υπόψη από το F.D.R., το οποίο αναγνώριζε τον Pelley ως έναν θανάσιμα σοβαρό διεκδικητή. Ο Αρχηγός μπορεί να μην έμπαινε στον Λευκό Οίκο, αλλά θα μπορούσε να ελέγξει αρκετές ψήφους για να αλλάξει τις εκλογές από τους Δημοκρατικούς. Η δημοτικότητα του Ρούσβελτ είχε ήδη μειωθεί, δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει την επανεκλογή του και διέταξε το F.B.I. να "ερευνήσει" τον Πέλλει. Ο Γενικός Εισαγγελέας Φρανκ Μέρφι δίστασε μπροστά στην προφανή πολιτική δίωξη και δικαιολογήθηκε στον Πρόεδρο, λέγοντάς του ότι θα ήταν λάθος να κάνει "μάρτυρες τα ασημένια πουκάμισα." Μάρτυρες, σμάρτυρες - διακυβευόνταν η δημοκρατική κατοχή, οπότε διέταξε αυτό που ο Pelley αποκαλούσε "εθνικούς σατράπες" του να κάνουν τη ζωή των *Ασημένιων Πουκάμισων* άθλια. Η μονάδα τους στη Βόρεια Καρολίνα (το μεγαλύτερο

αρχηγείο της λεγεώνας και ό,τι πιο κοντινό είχαν σε εθνικό γραφείο) δέχτηκε έφοδο από ομοσπονδιακούς αστυνόμους, η περιουσία της, συμπεριλαμβανομένων των τυπογραφείων, κατασχέθηκε, οι κάτοικοί της συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν με διάφορες επινοημένες κατηγορίες, οι οποίες απορρίφθηκαν όλες, αλλά μόνο μετά από πολύμηνες δικαστικές διαδικασίες που εξαντλούσαν οικονομικά. Ακόμα κι έτσι, κανένα από τα κατασχεθέντα υλικά, καθώς και το ίδιο το κτίριο που ανήκε νόμιμα, δεν επιστράφηκε στους εξαθλιωμένους *Ασημένιους Πουκάμισους*- ο χαμογελαστός δικαστής τους είπε ότι είχαν το δικαίωμα να μηνύσουν την κυβέρνηση για αποζημίωση.

Λίγο μετά την επιδρομή στη Βόρεια Καρολίνα, ο βουλευτής Ντικστάιν (Νέα Υόρκη) ζήτησε την εθνική απαγόρευση της δημόσιας επίδειξης της στολής του *ασημένιου πουκάμισου*. Ο Αρχηγός απάντησε γρήγορα: "Όποιος Εβραίος νομίζει ότι μπορεί να μου πει τι είδους πουκάμισο μπορώ να φορέσω ή ότι δεν μπορώ να φορέσω ένα κόκκινο L πάνω του, θα φάει μια γροθιά στη μύτη που θα θυμάται μέχρι να προσγειωθεί στον κόρφο του Αβραάμ!". Όπως παραδέχεται ακόμη και ο αντιπαθής βιογράφος του, "ο Πέλεϊ είχε λόγους να πιστεύει ότι τον παρενοχλούσαν. "

Η παρενόχληση επιταχύνθηκε και του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για φοροδιαφυγή. Αν και απέφυγε αυτή την πολιτικά υποκινούμενη κατηγορία, τα μεγάλα έξοδα και ο χρόνος που χρειαζόταν για να υπερασπιστεί τον εαυτό του από την επικείμενη φυλάκιση σαμποτάρισαν την εκστρατεία του το 1940. Μέχρι τότε (Νοέμβριος), η εμπλοκή των ΗΠΑ στη διευρυνόμενη σύγκρουση κατά της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας φαινόταν σχεδόν αναπόφευκτη. Κατά συνέπεια, ο Pelley άλλαξε την κατεύθυνση της Λεγεώνας από την υποψηφιότητα για εκλογικό αξίωμα στην εναντίωση στον Ρούσβελτ και τους Εβραίους πολεμοκάπηλους του. Τα *Ασημένια Πουκάμισα* ενώθηκαν με την *Αμερικανογερμανική Ομοσπονδία*, την *Κου Κλουξ Κλαν* και πολυάριθμες άλλες πατριωτικές οργανώσεις, μικρές και μεγάλες, ενωμένες στην κινητοποίηση της μαζικής αντίθεσης για την ειρήνη. Και εδώ ο Αρχηγός απέδειξε τη δύναμή του να κερδίζει εκατομμύρια ανθρώπους, καθώς εθνικές δημοσκοπήσεις που έγιναν μόλις μια εβδομάδα πριν από το Περλ Χάρμπορ έδειξαν ότι περισσότερα από τα τρία τέταρτα του αμερικανικού λαού ήταν κατά του πολέμου με τον Άξονα, εκτός αν οι Ηνωμένες Πολιτείες δέχονταν φυσική επίθεση. Το πώς ο Ρούσβελτ μεθόδευσε αυτή την προϋπόθεση, καλά τεκμηριωμένο από μερικά από τα βιβλία που προσφέρονται προς πώληση από τη *Νέα Τάξη*, είναι πολύ περίπλοκο για να αναδιηγηθεί εδώ. Αφού η Αμερική μπήκε τελικά στον πόλεμο, ο Pelley ήταν συντετριμμένος με αυτό που έβλεπε ως διολίσθηση της χώρας του στην άβυσσο. Το έργο της ζωής του τα τελευταία εννέα

χρόνια, όλη η θαυμάσια επιτυχία της οργάνωσης *Άσημένιο πουκάμισο*" και η ενθουσιώδης υποστήριξη της βάσης, έμοιαζαν μάταια. Διέλυσε τη Λεγεώνα, ακόμη και την εφημερίδα της- τι άλλο θα μπορούσε να κάνει;

Είχε ξαναπαντρευτεί το 1935, αλλά περνούσε ελάχιστο χρόνο με τη νέα του σύζυγο, με την οποία είχε αποκτήσει μια κόρη. Κοντά στην απελπισία, ο Pelley τους συνάντησε στη μικρή πόλη Nobelsville της Indiana, όπου ήθελε να ξεχάσει τον κόσμο που είχε προσπαθήσει να σώσει. Τα χρόνια της αυτοθυσίας του έμοιαζαν "μια άχαρη δουλειά, προσπαθώντας να φέρω ένα όραμα στην ανθρωπότητα, όπως έχει διαμορφωθεί η ανθρωπότητα". Όμως η σύζυγός του, Έλεν, και μερικοί από τους πιο στενούς του συντρόφους τον παρότρυναν να συνεχίσει, να μην τα παρατήσει, παρά τα χειρότερα που είχαν συμβεί. Κάπως ενθαρρυσμένος, ήθελε προσωπική διαβεβαίωση από τον νέο Γενικό Εισαγγελέα Biddle ότι θα του επιτρεπόταν να δημοσιεύει τις απόψεις του, αρκεί να μην υπονομεύει την πολεμική προσπάθεια. Ο Biddle του έδωσε τον λόγο της τιμής του ότι ο Pelley μπορούσε να δημοσιεύει χωρίς να φοβάται περιορισμούς. Παρόλο που η χώρα βρισκόταν σε πόλεμο, το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης ήταν συνταγματικά κατοχυρωμένο.

Μια ονομαστική κλήση υπέρ του Χίτλερ στην Αμερική του πολέμου

Εν μέσω της πολεμικής υστερίας που σάρωνε το έθνος, εγκαινίασε ένα νέο περιοδικό, το *Roll Call*. Ήταν ασυμβίβαστα εθνικοσοσιαλιστικό, ο διάσημος εκδότης του και οι συγγραφείς του *Silver Shirt* αδιαμαρτύρητοι. Τεκμηρίωναν το προπολεμικό εμπάργκο πετρελαίου που επέβαλε ο Ρούσβελτ στους Ιάπωνες, αναγκάζοντάς τους να γίνουν μάρτυρες του στραγγαλισμού της οικονομίας τους ή να διακινδυνεύσουν έναν πόλεμο για να απελευθερωθούν από την αμερικανική κυριαρχία. Ο F.D.R. ήθελε τον πόλεμο για να σώσει τη δική του παραπαίουσα οικονομία του "New Deal" με το είδος της μαζικής παραγωγής που μόνο η πολεμική βιομηχανία μπορούσε να προσφέρει. Οι Κόκκινοι ήθελαν πόλεμο για να σώσουν την ετοιμοθάνατη σοβιετική αυτοκρατορία των σκλάβων από τους στρατούς του Χίτλερ. Οι Εβραίοι ήθελαν τον πόλεμο για να διατηρήσουν το καπιταλιστικό/κομμουνιστικό παιχνίδι που επέβαλαν με τόση επιτυχία στους εθνικούς λαούς όλου του κόσμου. Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι, διώκοντας τον πόλεμο κατά των Εθνικοσοσιαλιστικών Δυνάμεων του Φωτός, οι εξαπατημένοι Αμερικανοί έδιναν τη δυνατότητα στις ίδιες δυνάμεις εσωτερικής αποσύνθεσης που σάπισαν τη γερμανική κοινωνία πριν την καθαρήσει ο Χίτλερ να ριζώσουν και στη δική μας χώρα.

Ο Pelley απέστειλε αντίγραφο πριν από τη δημοσίευση στο γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα για κυβερνητική έγκριση. Ο Biddle είχε την πολυτέλεια να φανεί μεγαλόψυχος, καθώς ήταν βέβαιος ότι η τελευταία *Ασημένια Λεγεώνα* θα κρεμόταν από την ίδια της την πεταλούδα από την πολεμική υστερία των "πατριωτών" Αμερικανών. Αλλά έμεινε άναυδος όταν έμαθε ότι το *Roll Call* ήταν απίστευτα επιτυχημένο! Μακριά από τη λαϊκή εχθρότητα στην οποία υπολόγιζε ότι θα συντρίψει τον Pelley, η μικρή και ζωηρή έκδοση εμφανιζόταν παντού. Και οι άνθρωποι συμφωνούσαν ανοιχτά με τον περιβόητο συντάκτη της. Το πιο σοβαρό απ' όλα, "πολλά αντίτυπα βρέθηκαν μεταξύ των Αμερικανών στρατιωτών σε όλα τα θέατρα του πολέμου", σύμφωνα με τον βιογράφο του Pelley. Μέχρι τον Μάρτιο του 1942, οι εκτυπώσεις αρχικά διπλασιάστηκαν και στη συνέχεια τετραπλασιάστηκαν. Μέσα σε διάστημα πιθανώς όχι μεγαλύτερο από πέντε εβδομάδες, το *Roll Call* αυξήθηκε με πρωτοφανή ρυθμό. Προφανώς, δεν έπεφταν όλοι θύμα των προπαγανδιστικών εργοστασίων του Χόλιγουντ, που είχαν εμμονή, όπως οι κοσερικοί κινηματογραφιστές του, με "σπίτια του Ρότσιλντ και του Ρούσβελτ με σορτς, εξομολογήσεις ναζιστών κατασκόπων και του Στάλιν με πιτζάμες, δράματα με κακοποιούς που πυροβολούν τον πολιτισμό των εθνών, όχλους που εισβάλλουν σε διάφορες Βαστίλες και New Dealers που σπάζουν το χώμα για αποχωρητήρια δισεκατομμυρίων δολαρίων", όπως έγραφε τότε ο Pelley. "Πήγαμε στον πόλεμο επειδή η εγωιστική εβραϊκή πολιτική που επιβλήθηκε στη χώρα μας έσπρωξε τις Ηνωμένες Πολιτείες στα πρόθυρα της χρεοκοπίας".

Τότε, στα τέλη του χειμώνα, επικοινωνήσε επειγόντως μαζί του ένας αξιωματικός του αμερικανικού ναυτικού που είχε σταθμεύσει στο Περγλ Χάρμπορ στις 7 Δεκεμβρίου του προηγούμενου έτους. Ο άνδρας είπε ότι το F.D.R. είχε πει ψέματα στον αμερικανικό λαό σχετικά με την επίθεση, λέγοντάς του ότι "αν και οι ζημιές ήταν σοβαρές, ο στόλος μας στον Ειρηνικό είναι ακόμα άθικτος". Ο αξιωματικός είπε ότι ήταν προσωπικά μάρτυρας της καταστροφής, η οποία ήταν πολύ χειρότερη από ό,τι επέτρεπε ο Πρόεδρος. Στην πραγματικότητα, όλα τα αμερικανικά κεφαλαιουχικά πλοία είτε βυθίστηκαν είτε υπέστησαν σοβαρές ζημιές, εκτός από πέντε μη συνοδευόμενα (και, ως εκ τούτου, μη λειτουργικά) αεροπλανοφόρα και τα απαρχαιωμένα αεροπλάνα τους. Ο Pelley έσπευσε να τυπώσει την είδηση: "Τα ιαπωνικά βομβαρδιστικά έκαναν το Περγλ Χάρμπορ να μοιάζει με εγκαταλελειμμένο έργο της W.P.A. στο Keokuk!". Η ειδική έκδοση που βγήκε στους δρόμους ήταν μια βόμβα και καταβροχθίστηκε από ένα κοινό που λιμοκτονούσε για την αλήθεια, η οποία ήταν το πρώτο θύμα του πολέμου. Αλλά όταν ο Γενικός Εισαγγελέας έδειξε το συνηθισμένο προγενέστερο αντίγραφο στο F.D.R., ο Πρόεδρος εξερράγη σαν το θωρηκτό *Αριζόνα* και απαίτησε τη σύλληψη

του Pelley στις 4 Απριλίου. Η κατηγορία: εσχάτη προδοσία!

Αναγκασμένος να αθετήσει τον λόγο τιμής που είχε δώσει στον Pelley, ο Biddle διέταξε ένα μεγάλο σώμα ενόρκων να παραπέμψει τον αρχηγό για δώδεκα κακουργήματα του νόμου περί ανατροπής. Κατά τη διάρκεια της δίκης του, ο έντονα πολιτικά υποκινούμενος εισαγγελέας, ο Όσκαρ Γιούνγκ, ένας πύρο καπνίζων "μεγάλος τροχός" του Δημοκρατικού Κόμματος, αρνήθηκε με έμφαση ότι ο αμερικανικός στόλος του Ειρηνικού είχε υποστεί τόσο σοβαρές ζημιές στο Περγλ Χάρμπορ και κάλεσε τον υπουργό Ναυτικού, Νοξ, να διαβεβαιώσει τον δικαστή (και ένα τεράστιο ραδιοφωνικό ακροατήριο που τον άκουγε) ότι η κατάσταση βρισκόταν υπό έλεγχο και δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Την ώρα που μιλούσε, οι αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις υποχωρούσαν ολοταχώς από μια αδιάκοπη σειρά ηττών σε ολόκληρο το θέατρο του Ειρηνικού. Αλλά όταν ο συνήγορος υπεράσπισης του Pelley απείλησε να βάλει ολόκληρο το πλήρωμα διάσωσης από το Περγλ Χάρμπορ να καταθέσει στο δικαστήριο για να υποστηρίξει την αμφιλεγόμενη έκθεση του *Roll Call*, ο δικαστής απέσυρε γρήγορα το κύριο μέρος του κατηγορητηρίου.

Τώρα κατηγορήθηκε ότι παρουσίασε ψευδώς την οικονομία των ΗΠΑ ως χρεοκοπημένη, υπονομεύοντας έτσι την εμπιστοσύνη του κοινού σε καιρό πολέμου. Και εδώ, η υπεράσπιση ήταν καλά προετοιμασμένη και κάλεσε τον Μάρινερ Εκλς, πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας Αποθεμάτων, ο οποίος θα έπρεπε να καταθέσει σε κατ' αντιπαράσταση εξέταση και ενόρκως ότι η αμερικανική οικονομία σώθηκε πράγματι μόνο την τελευταία στιγμή από την πολεμική παραγωγή που πυροδότησε το λουτρό αίματος στο Περγλ Χάρμπορ. Όμως ο δικαστής συνέτριψε την κλήτευση.

Καταδικάστηκε!

Προς τιμήν τους, τόσο ο βουλευτής Thorkelson όσο και ο Charles Lindbergh κατέθεσαν προσωπικά ως μάρτυρες χαρακτήρα για λογαριασμό του Pelley, ενέργειες απροσμέτρητα γενναίες, αν αναλογιστούμε ότι το έκαναν εν μέσω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σε μια εποχή που οι Ηνωμένες Πολιτείες βίωναν την ήττα από τον Ειρηνικό έως τον Ατλαντικό.

Παρά την υποστήριξή τους και την αποτυχία του κύριου κατηγορητηρίου εναντίον του (για να μην πούμε τίποτα για την παντελή έλλειψη αποδείξεων σχετικά με προδοτική δραστηριότητα οποιουδήποτε είδους), ο Pelley καταδικάστηκε σε 15

χρόνια φυλάκιση σε ομοσπονδιακή φυλακή υψίστης ασφαλείας. Η εισαγγελία δεν μπόρεσε να προσκομίσει ούτε ένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι ο Πέλεϊ είχε διαπράξει οποιαδήποτε προδοτική πράξη- το μόνο που είχε κάνει ήταν να επικρίνει έναν άδικο πόλεμο και τον κακό Πρόεδρο που τον σχεδίαζε. Είκοσι πέντε χρόνια αργότερα, χιλιάδες Εβραίοι κομμουνιστές και οι ανεγκέφαλοι εθνικοί μιμητές τους έκαψαν αμερικανικές σημαίες στους δρόμους και διαμαρτυρήθηκαν βίαια για την αμερικανική εμπλοκή κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ- σε αντίθεση με τον Pelley, κανένας από αυτούς δεν έφαγε σκληρή ποινή. Άφραγκος, δεν μπόρεσε να ασκήσει έφεση. Αργότερα, ο Λίντμπεργκ δήλωσε σε ένα ρεπορτάζ της *Chicago Tribune* ότι ο Πέλεϊ δεν ήταν προδότης, αλλά ένας αληθινός πατριώτης που προφανώς διώκεται επειδή έλεγε δημοσίως αυτό που ένας αυξανόμενος αριθμός Αμερικανών συζητούσε ιδιωτικά. Ο Pelley έπρεπε να παραδειγματιστεί από αυτούς τους ανθρώπους: Κρατήστε τις απόψεις σας για τον εαυτό σας, αλλιώς δείτε τι θα σας συμβεί!

Εμβρόντητος από τη σκληρότητα της ποινής του, ήταν ένας βουβός αιχμάλωτος του πολέμου στον οποίο αντιδρούσε. Ενώ ο Δυτικός Κόσμος έξω από τα κάγκελα του σωφρονιστικού του καταστήματος αυτοκτονούσε, εκείνος διάβαζε αχόρταγα και σκεφτόταν βαθιά. Αν και λυπημένος, κάτι μέσα του δεν τον άφηνε να απελπιστεί: "Κάποια μέρα, εμείς οι Αμερικανοί θα δούμε με αληθινή προοπτική τι μας έκανε μια ξένη ορδή τεσσάρων εκατομμυρίων Εβραίων και γιατί ήμασταν τόσο ηλίθιοι για να το υποστούμε". Καθώς η καταστροφική δεκαετία του '40 έφτανε στο τέλος της, η κόρη και ο γαμπρός του Pelley, με τη βοήθεια παλιών συντρόφων, κατάφεραν να συγκεντρώσουν αρκετά χρήματα για μια έκκληση. Απέτυχε, αλλά η αφοσίωσή τους ήταν αμείωτη και προσπάθησαν ξανά. Το 1952, με τους Αμερικανούς να πεθαίνουν άσκοπα στην Ασία, όπως ακριβώς είχε προβλέψει, ο Pelley αποφυλακίστηκε απρόθυμα με αναστολή υπό τον όρο ότι δεν θα συμμετείχε σε "πολιτικές δραστηριότητες οποιασδήποτε φύσης", μια κατάφωρα αντισυνταγματική απαίτηση την οποία ήταν πολύ απένταρος για να αμφισβητήσει. Η κόρη του και ο σύζυγός της τον περιέθαλψαν στο σπίτι της οικογένειας στο Νόμπελσβιλ της Ιντιάνα.

Μαζί ίδρυσαν μια νέα εκδοτική εταιρεία, την *Soulcraft Press*, η οποία κυκλοφόρησε το πρώτο του βιβλίο μετά τον πόλεμο: *Something Better*. Σε αυτό, ξεχώριζε τον Ρούσβελτ ως τον άνθρωπο που ευθύνεται περισσότερο για την έναρξη της κοινωνικής αναταραχής που βίωσαν οι Αμερικανοί την εποχή του Βιετνάμ. "Ήταν ο πρόδρομος του σημερινού εξελισσόμενου χάους", το οποίο ωστόσο κρίθηκε απαραίτητο για τη δημιουργία ενός κράτους εθνικοσοσιαλιστικού τύπου στο μέλλον. Όμως ήταν η δημιουργία δύο νέων περιοδικών που

ασχολούνταν κυρίως με μυστικιστικά και μεταφυσικά θέματα που τον έφεραν και πάλι στα πόδια του οικονομικά, τόσο που μπόρεσε να ξεπληρώσει όλους εκείνους τους πιστούς οπαδούς που είχαν συνεισφέρει τόσο γενναιόδωρα στην έκκλησή του. Όπως και νωρίτερα στη ζωή του, η συγγραφή του έδινε μια αίσθηση σκοπού και πλήρωσης. Και θυμόταν χωρίς λύπη εκείνη τη σημαδιακή εμπειρία που τον έβαλε στη δύσκολη δραματική του πορεία το 1928: όλα έμοιαζαν προορισμένα να συμβούν και επομένως μέρος κάποιου Ανώτερου Σκοπού, τον οποίο εμπιστευόταν ενστικτωδώς, έστω κι αν δεν μπορούσε να τον κατανοήσει διανοητικά. Στα τελευταία του χρόνια, ήταν ευτυχισμένος με την αγάπη της κόρης του και των παλιών του συντρόφων και ικανοποιημένος με τη γνώση ότι, ακόμη και αν απέτυχε, είχε κάνει το καλύτερο που μπορούσε για λογαριασμό της φυλής και του έθνους του. Και οι εχθροί του - οι εχθροί του λαού του - τον είχαν τιμήσει με μακροχρόνια φυλάκιση. Έζησε επίσης αρκετά για να γίνει μάρτυρας της ανόδου του *Αμερικανικού Ναζιστικού Κόμματος* του Τζορτζ Λίνκολν Ρόγκουελ, ένα φαινόμενο που του προσέφερε βαθιά παρηγοριά. Κάποιος συνέχιζε τον αγώνα που είχε ξεκινήσει τριάντα χρόνια πριν.

Ο William Dudley Pelley πέθανε ειρηνικά στον ύπνο του την 1η Ιουλίου 1965, σε ηλικία 75 ετών. Ενώ βρισκόταν σε ανάπαυση, κάποιος έκαψε έναν σταυρό στο μπροστινό γκαζόν του γραφείου τελετών. Δεν διαπιστώθηκε ποτέ αν ο φλεγόμενος σταυρός είχε τοποθετηθεί εκεί από φίλο ή εχθρό. Ο θάνατός του παρατηρήθηκε (με κακή πρόθεση, φυσικά) στα εθνικά μέσα ενημέρωσης, αλλά αμέσως μετά το όνομά του αφέθηκε να πέσει στην αφάνεια.

Το 1992, η μικρή πόλη Nobelsville της Ιντιάνα απέσπασε για άλλη μια φορά την προσοχή της χώρας, όταν ένα αγόρι της γειτονιάς που έπαιζε έξω από το σπίτι του ένα καλοκαιρινό βράδυ έπεσε στα πόδια του και έπεσε πάνω σε έναν μετεωρίτη. "Από τον θάνατο του φασίστα ηγέτη, W.D. Pelley, πριν από δεκαεπτά χρόνια", ανέφερε η τοπική εφημερίδα, "η υπόλοιπη Αμερική δεν έχει προσέξει την κοινότητά μας".

Η ζωή του Pelley ως Λευκού Πατριώτη ήταν παρόμοια μετεωρική. Ήταν ο πρώτος φυλετικός ακτιβιστής της χώρας μας στο στυλ των εθνικοσοσιαλιστών. Ήταν ο προκάτοχος του Commander Rockwell και του κινήματος της Λευκής Δύναμης στην Αμερική σήμερα. Απέδειξε ότι η ιδέα μας, αν προωθηθεί με θάρρος, εξυπνάδα και ειλικρίνεια, έχει τη δύναμη να κερδίσει ένα τεράστιο κοινό, όπως αποδεικνύεται από τους 100.000 οπαδούς του. Το ζωντανό μαρτύριό του στην κοιλιά του εβραϊκού κτήνους τον κέρδισε μια τιμητική θέση στις καρδιές των συναγωνιστών που έρχονται μετά από αυτόν. Δεν απέτυχε, όπως πίστευε ο ίδιος,

όπως δεν αποτυγχάνει ένας γενναίος στρατιώτης που κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί όταν αιχμαλωτίζεται από τον εχθρό.

Οι ιστορικές συνθήκες δεν του επέτρεψαν να δημιουργήσει την Άρια Ουάσιγκτον που ονειρευόταν. Αλλά στον πολύ μεγαλύτερο αγώνα για την παγκόσμια Λευκή Υπεροχή, έδωσε τον καλό αγώνα- η δική του μάχη δεν ήταν παρά η εναρκτήρια μάχη σε έναν συνεχιζόμενο πόλεμο για τον τελικό θρίαμβο της Άριας ανθρωπότητας. Ο Αρχηγός και τα *ασημένια πουκάμισά του* έφυγαν πριν από εμάς. Μας εμπνέουν να ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους. Και το νικηφόρο μας λάβαρο που θα ξεδιπλωθεί μια μέρα πάνω από τον πλανήτη Γη θα ανήκει τόσο σε αυτούς όσο και σε εμάς!

Πηγές:

Ribuffo, Leo Paul, *Προτεστάντες στη Δεξιά: Winrod και Gerald L.K. Smith*, δύο τόμοι, Πανεπιστήμιο Yale

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

Heilung führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die unabweisbarste Aufgabe unserer Führer als zu jener in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Inhaltlich ein Manifest, Verleumdung, Verleumdung und Verleumdung haben nicht ausgereicht, das Ende der gesamten Welt können heißt gebühren Führer Adolf Hitler zu werden.“

Alle Nationalsozialisten sind weniger wertvolle Vögel- und Käsegerichte sondern Schätze an Schätzen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Vögel.

Der Kampf ist jetzt wieder zu werden, aber die Größe des historischen Vögel ist kein auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wertvolle Gegen ist dies dabei, die Vögel - gegen alle weißen Vögel (?) - zu bringen. Seine Mittel und Erfindung, Überlegung und Konzentration.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder in Heiligkeit, ob in Propaganda oder in Wahrheit oder in einem Schicksal anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler Hitler
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.08.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Περιγράψτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Στρατός της Αντίστασης (www.pouringtheancient.com/truth.htm) Έχω γράψει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά ακόμα να γράψω. Η μόλις του II Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο νικητήριο πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βρισκόμαστε άλλα δύο πρόγραμμα που πρέπει να ερευνηθούν, Αυστρία και λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προετοιμάσει να μην κρύβει στο φως.

the **NEW ORDER**

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialist and other racially-aware countries and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or mass halls, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!